

- 4) Moeten artikel 1, lid 2, onder b), van richtlijn 2004/18 en artikel 2, lid 6, onder c), van richtlijn 2014/24 aldus worden uitgelegd dat deze bepalingen zich er ex tunc tegen verzetten dat wordt aangenomen dat een voorlopige verkoopovereenkomst zoals die welke aan de orde is in het hoofdgeding rechtsgevolgen heeft gehad?

-
- (¹) Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten (PB 2004, L 134, blz. 114).
- (²) Richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG (PB 2014, L 94, blz. 65).
- (³) Richtlijn 89/665 van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken (PB 1989, L 395, blz. 33).

Hogere voorziening ingesteld op 26 januari 2023 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 16 november 2022 in zaak T-469/20, Koninkrijk der Nederlanden tegen Commissie

(Zaak C-40/23 P)

(2023/C 173/20)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Stromsky, H. van Vliet, I. Georgiopoulos, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Koninkrijk der Nederlanden

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 16 november 2022 in zaak T-469/20, Koninkrijk der Nederlanden/Commissie, EU:T:2022:713, te vernietigen;
- het vierde en het vijfde middel in zaak T-469/20 af te wijzen;
- gebruik te maken van haar bevoegdheid krachtens artikel 61, eerste alinea, tweede volzin, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie om de zaak zelf af te doen en het beroep in zijn geheel ongegrond te verklaren, en
- het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante werpt één middel op, bestaande uit twee onderdelen.

Het in eerste aanleg bestreden besluit (¹) (“het besluit”) van de Commissie verklaarde een maatregel verenigbaar met de interne markt, zonder zich definitief erover uit te spreken of die maatregel staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU vormde.

Het eerste onderdeel stelt dat het Gerecht blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, door te oordelen dat de Commissie slechts een besluit van geen bezwaar in de zin van artikel 4, lid 3, van verordening 2015/1589 (²) kan geven indien zij zich eerst uitspreekt over de vraag of de onderzochte maatregel staatssteun vormt. De Commissie betoogt dat de verschillende interpretatiemethodes van Unierecht deze conclusie niet ondersteunen. Met name betoogt de Commissie dat het bestreden arrest in strijd is met het doel van de Uniewetgever om snelle duidelijkheid te krijgen of maatregelen verenigbaar zijn met de interne markt. Immers, indien het arrest in stand zou blijven, kan het ertoe leiden dat de Commissie gedwongen is langdurig en onnodig te onderzoeken of een bepaalde maatregel alle elementen van artikel 107, lid 1, VWEU omvat, ondanks het feit dat zij er sowieso van overtuigd is dat die maatregel verenigbaar is met de interne markt.

Het tweede onderdeel betoogt dat het Gerecht blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat het besluit het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Het besluit verhoogde integendeel de rechtszekerheid, door te verklaren dat de maatregel verenigbaar is met de interne markt zodra de Commissie tot die conclusie gekomen was.

- (¹) Besluit C(2020) def. 2998 van de Commissie van 12 mei 2020 betreffende steunmaatregel SA.54537 (2020/NN) — Nederland — Verbod van steenkool voor de productie van elektriciteit in Nederland.
- (²) Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op
3 februari 2023 — WY / Laudamotion GmbH, Ryanair DAC**

(Zaak C-54/23, Laudamotion en Ryanair)

(2023/C 173/21)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: WY

Verwerende partijen: Laudamotion GmbH, Ryanair DAC

Prejudiciële vragen

- 1) Is een recht op compensatie wegens een vertraging van de vlucht van meer dan drie uur op grond van de artikelen 5, 6 en 7 van de verordening (¹) in het algemeen uitgesloten indien de passagier bij een dreigende langdurige vertraging gebruikmaakt van een door hemzelf geboekte alternatieve vlucht en daardoor de eindbestemming met een vertraging van minder dan drie uur bereikt, of kan er in deze situatie hoe dan ook een recht op compensatie bestaan indien er reeds vóór het tijdstip waarop de passagier zich uiterlijk bij de incheckbalie moet melden, voldoende zekere aanwijzingen zijn dat de vlucht op de eindbestemming met een vertraging van meer dan drie uur zou aankomen?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord: is voor het ontstaan van het recht op compensatie wegens de vertraging van een vlucht van meer dan drie uur op grond van de artikelen 5, 6 en 7 van de verordening in de genoemde situatie vereist dat de passagier zich overeenkomstig artikel 3, lid 2, onder a), van de verordening op tijd bij de incheckbalie meldt?

(¹) Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší správní soud (Tsjechië) op
2 februari 2023 — JH / Policejní prezidium**

(Zaak C-57/23, Policejní prezidium)

(2023/C 173/22)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Nejvyšší správní soud

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JH

Verwerende partij: Policejní prezidium